

Владислава Ільїнська

Світанок лє сріблястий дим...

* * *

зимове сонце заливає рясно
водночас і завчасно, і прекрасно
і чорний кіт хотів би з'їсти м'яска
та гріється на лавці ані руш
а вулиці повільні та красиві
як жінка на небажанім весіллі
куди гостей давно вже запросили
і наречений замовляє туш
триває бал в агонії святковій
та рухи набувають випадковість
і до фіналу добігає повість
і автор не утримує вино
історія – залякана повія –
завжди до переможника воліє
не воду несе Галя, а олію
та гнеться коромислом полотно
коли всього лишилось пару кроків
то саме час, щоб вивчити уроки
але ж ми всі прогулювали роки
дедалі проростає трин-трава
зимове сонце перспективу трощить
по краплі відбирає найдорожче
голодний кіт перебігає площу
та котиться по рейках голова

* * *

світанок ллє сріблястий дим
з перлинових обіймів повні
щоб ми (нарешті) непритомні
поспали декілька годин
а за вікном шансон весни
стрімкіше набирає гучність
ми провалилися крізь сні
у кінострічку Бертолуччі
а навкруги війна, війна
стає лютішою щомиті,
і кожна друга новина
хитає корабель жажіття
та не зупиниться спротив
серця озброєні курсивом
і сяйва місячний приплив
повільно набуває сили

* * *

не зруйновано вщент, бо спинилось за крок до біди,
калатає у грудях, неначе стрибаєш в безодню...
наших швидкісних злочинів теплі вологі сліди
зігрівали завжди та у спогадах гріють сьогодні
перший подих весни розчинятиме зовнішній шар,
І тоді ми побачим, мов світло крізь тріснуту кригу,
як у пошуках форми нової блукає душа,
поки він редагує свою геніальнішу книгу
хто на варті стоїть у тієї самої ріки,
що неможна і мріяти не увійти в неї двічі?
хто на варті століть виправляє усі помилки,
якщо ми до останнього на допомогу не кличемо?

